

HÃY NHANH NHANH THAM GIA HƯỚNG ĐẠO!

Vừa thả hai đứa nhỏ và ông xã tại địa điểm sinh hoạt hàng tuần của Liên Đoàn Hướng Đạo Trường Sơn, tôi vội vã quay đầu xe trực chỉ chợ Á Châu để chuẩn bị cho “ẩm thực” tuần tới. Thời tiết Nam California thật là tuyệt vời. Xuân phân vừa sang là khí hậu thay đổi thấy rõ với trời xanh, mây trắng; và dĩ nhiên “đổi cảnh sinh tình”, ai cũng cảm thấy vui vẻ hăng hái quên đi một chút lạnh lẽo còn vương vấn của mùa Đông nơi xứ n g ư ơ i . Thấm thoát tôi đã sang Mỹ được gần 20

năm – và bươn trải như là một người vợ, một người mẹ đã gần 10 năm. Vừa lái xe vừa nghĩ miên man tôi đã đến parking chợ Á Châu lúc nào không hay. Mới sáng mà chợ đã đông! Tôi thường đậu xe ở phía xa xa: một là có dịp để thể dục, hai là tránh phải chờ đợi lâu vừa tốn xăng vừa ô nhiễm môi trường, ba là tránh gây mất lòng, vì ai cũng cho là mình “xí chỗ” trước.

Một tay lo đẩy xe, một tay lựa đồ ăn cũng và cũng nhờ cái cell phone headset tôi vẫn có thể tranh thủ nói chuyện điện thoại với một người bạn ở tiểu bang Tennessee. Đang nói chuyện thao thao để

chúc mừng người bạn vừa có con ra trường, tôi ngơ ngác khi nghe có ai gọi tên mình với giọng thật lớn và thật mừng rỡ. Nhìn quanh tôi thấy có một phụ nữ trông rất quen đang nhìn mình cười rồi rít và vẫy tay lia lịa. Phần vì cuộc nói chuyện với người bạn ngoài tiểu bang cũng đã đến hồi kết thúc, phần vì biết chắc phải là người

quen lắm mới kêu tên mình mừng rỡ như thế – vả lại cũng là phép xã giao thông thường – nên tôi vội kết thúc cuộc nói chuyện và quay sang đối diện người phụ nữ vừa gọi lớn tên mình.

“Trời ơi con khỉ hay cười mà mày không thèm nhận ra tao hả? Hay là tao “quá đất” mày nhìn không ra?” Vừa nghe những lời như thế tôi nhận ra ngay con bạn thân hồi còn học phổ thông trung học ở Việt Nam. Đúng rồi con nhỏ Oanh lém lém chứ còn ai nữa! Nó sang Mỹ sau tôi hai năm. Hai đứa có liên lạc với nhau một vài lần trên điện thoại nhưng vì cuộc sống vội vã nơi xứ người, nào rồi học hành, chồng

con nên rồi mất liên lạc.

“Trời ơi, Oanh! Tao tưởng mày vẫn ở Texas chứ. Cả chục năm không gặp. Về đây chơi hồi nào vậy?” Tôi mừng rỡ kêu lớn.

Oanh trả lời, “Chơi gì mà chơi. Tao “move” về Cali cả gần chục năm nay rồi.” Thế là hai đứa tôi cứ tíu tít hỏi thăm hết chuyện này chuyện kia: chuyện gia đình

song thân, chuyện bạn bè người đi người ở, c h u y ệ n lang quân, c h u y ệ n “ j o b ” chuyện nhà cửa v.v. N h ư n g nhiều nhất là chuyện con cái. Tôi thì được hai

công chúa, còn Oanh có một trai một gái. Vì Oanh lập gia đình trước nên mặc dù cũng “hai năm một tí nhau” nhưng hai đứa con của Oanh lớn hơn con tôi hai tuổi. Cũng giống như mọi cha mẹ khác, chúng tôi thao thao trao đổi về làm sao “nuôi con khoẻ dạy con ngoan.” Đến phần làm thế nào để vừa chu toàn chuyện bản thân, nhà cửa, chuyện công việc, sức khoẻ, hai đứa tôi sôi nổi bàn luận về việc làm sao lo cho con cái có một tương lai tốt, có một BMI (body mass index) chấp nhận được, và phần nào giúp chúng bảo tồn được văn hoá Việt Nam thì chúng tôi gặp mâu thuẫn về việc

cho con em tham gia các sinh hoạt tập thể khi Oanh biết rằng cả hai đứa con của tôi đang tham gia Hướng Đạo.

Oanh không cần khách sáo và phán ngay rằng, “Ôi trời ơi, tao biết rồi đi Hướng Đạo chỉ tốn tiền mua quần áo và phải lo bán bánh kẹo quanh năm suốt tháng. Thằng con trai tao đòi đi Boy Scouts chưa được một năm thì chán rồi bỏ ngang làm vợ chồng tao vừa tốn tiền vừa mất thời giờ. Còn con bé nhỏ bây giờ theo bạn bè cũng đang đòi đi Girl Scouts nhưng vợ chồng tao đang chần chờ đây.”

Tôi biết rằng hôm nay mình “đụng trận lớn” nên tự nhủ thầm phải hết sức cẩn thận trong việc tranh luận. Tôi chơi với Oanh từ xưa và biết con nhỏ này tính nó “thấy gì nói ngay” nhưng tâm địa tốt và biết phục thiện nếu mình đưa ra những dẫn chứng cụ thể và logic.

Tôi nhún nhả nói, “Oanh, tao đồng ý với mày là tham gia Hướng Đạo mua quần áo cũng hơi đau bụng nhưng mày phải hiểu rằng tổ chức đoàn thể nào mà chẳng phải có đồng phục, có huy hiệu.

Hơn nữa nếu con mày mặc đồng phục thì nó không phải mặc thứ khác. Xét về hiệu quả kinh tế thì “đâu cũng vào đó. Có mắc hơn chút đỉnh thật đấy nhưng tao nghĩ nếu hai năm mới phải thay một lần thì cũng còn trông lịch sự và rẻ hơn ba cái đồ hiệu xệ lưng hở rốn theo kiểu Hollywood nhan nhản khắp nơi.”

Thấy mặt con nhỏ bạn mình có chiều hướng suy tư tôi bồi thêm một câu,

“Còn chuyện bán cookies của Girl Scouts tao biết là tốn thời giờ, nhưng mày cần hiểu rằng điều này không bắt buộc. Mày có thể có những cống hiến cho Girl Scouts khác chứ không nhất thiết phải là bán cookies. Thú thật với mày tao cũng ngán ngẩm chuyện bán cookies nhưng đây là chuyện gây quỹ. Mà mày biết đấy “có thực mới vực được đạo” do đó chuyện gây quỹ là điều “ắt có và đủ!” Nếu mày không thích bán cookies thì còn rất nhiều chuyện để làm trong công tác gây quỹ như mua coupon đi chợ, rửa xe, mua vé ca nhạc v.v.”

Oanh ngập ngừng một lúc rồi nói, “Đó là chưa kể hợp phụ huynh, chưa kể tụi nhỏ đi đâu cũng phải đi theo kè kè bắt mệt.”

Vừa nghe thấy Oanh nói câu này tôi thấy cô nàng đang bắt đầu đuối lý và đây cũng là một dịp tốt để tôi đưa Oanh vào

thế “hạ phong” bằng những câu hỏi vừa pha lý lẽ vừa pha tình cảm: “Oanh à, tao con nhớ lúc mình còn đi học ba mày làm hội trưởng hội phụ huynh học sinh. Có lần mày kể cho tao nghe rằng ba mày thường than phiền rằng nhiều cha mẹ chưa ý thức được mối liên hệ mật thiết và hữu ích giữa gia đình và nhà trường. Mày có đồng ý với tao rằng hợp phụ huynh là cơ hội tốt nhất để biết và tham gia tích cực trong việc chọn hướng đi đúng đắn cho con mình trong nhà trường cũng như các đoàn thể chứ?”

Mặt Oanh thoáng một nét buồn và nói, “Mày nhắc đến ba tao làm tao buồn quá. Thấm thoát mà ba tao đã mất được gần 5 năm. Tao không bao giờ quên những kỷ niệm vui buồn với ba tao những ngày thơ ấu. Nghĩ lại tao thương ba mẹ tao hết sức. Suốt đời lo cho con cái. Tao nhớ nhất là những buổi đi dã ngoại, đi cắm trại có ba có mẹ đi cùng mặc dù ba tao, như mày biết, trăm công nghìn việc.”

Tôi nhỏ nhẹ nói thêm, “Thời buổi này văn minh vật chất dư thừa nhưng thiếu tình cảm. Tao hiểu đi đâu “cũng phải theo con cái kè kè” thì rất tốn thời giờ, chưa kể mất “overtime!” nhưng mày thấy đấy những kỷ niệm ngày xưa với cha mẹ mình bây giờ mình nhớ hoài, và có gì đổi được những giây phút quý báu đó chẳng!” Tôi nhân đà nói thêm, “Hơn nữa bây giờ có email, có cell phone, nên liên lạc thông báo rất nhanh do đó chuyện họp hành cũng không nhiều, dăm ba tháng mới có một lần thôi.”

Oanh nhìn tôi trầm ngâm một lúc rồi nói, “Một lý do khác mà tao “dị ứng” với Hướng Đạo là chuyện “child molestation” của mấy một số Scout Leaders, mày

HD vui thật vui, nhưng mất tâm quảng vì thiếu ngủ

có ý kiến gì về chuyện này?”

Tôi trả lời ngay, “Có chứ. Tao đã và đang theo dõi nhiều tin tức về chuyện này. Theo tao đây là một vấn nạn của nhân loại hậu quả từ sự phân hoá trầm trọng trong mỗi liên hệ gia đình bắt nguồn từ sự tôn vinh vật chất và khoái lạc cộng với sự bùng nổ không thể kiểm soát về thông tin. Vấn nạn này xảy ra trong nhiều đoàn thể, tổ chức khác nhau chứ không nhất thiết chỉ có trong scouts. Có thể là tao chủ quan nhưng theo nhận định và xem xét của tao thì liên đoàn hướng đạo Trường Sơn mà các con tao đang tham gia - theo qui chế của Boy Scouts và Girl Scouts của Hoa Kỳ nhưng mang sắc thái Việt Nam vì tất cả các thành viên đều là người Việt Nam hoặc phụ huynh là người Việt Nam - sẽ không có chuyện này vì phụ huynh tụi tao cũng như các Trưởng có rất nhiều cơ hội để sinh hoạt và tìm hiểu lẫn nhau. Phần lớn các Trưởng có con em mình tham gia trong đoàn và rất nhiều phụ huynh cùng có mặt trong các sinh hoạt hàng tuần cũng như các buổi cắm trại được tổ chức hàng năm của Liên Đoàn. Một số phụ huynh và các trưởng còn là chỗ thâm giao ngày trước.”

Oanh nửa đùa nửa thật bảo tôi, “Nãy giờ mày ăn cái giống gì mà bênh Hướng Đạo dữ vậy. Điều gì tao đưa ra mày cũng biện minh và phản bác được. Công bằng mà nói thì mày cũng vẫn còn khả năng thuyết phục thiên phú như ngày xưa mày vẫn thường thuyết phục tao. Nhưng chưa hết đâu. Tao còn một câu cuối cùng để hỏi - mà mày phải cẩn thận à nhe vì tao muốn nghe “facts” chứ không muốn nghe câu trả lời phần nào “cảm tính và chủ quan” như trong

vấn đề child molestation vừa xong nữa nhé.”

Tôi thâm cười đắc chí trong bụng nhưng không để lộ sự đắc thắng dễ làm mất hoà khí và nói ngay, “Mày cứ hỏi đi nhưng phải hứa với tao rằng mày sẽ cho hai đứa con cưng của mày gia nhập Liên Đoàn Hướng Đạo Trường Sơn của tụi tao nếu tao làm mày “khẩu phục tâm phục” với câu trả lời cuối cùng này được không?”

Oanh nói ngay, “Ờ cái con nhỏ này kỳ không kìa, “Thuận vợ thuận chồng tát bể Đông cũng cạn.” Mày nói vậy không lẽ tao cho cái “rờ moọc” của tao ra rìa hả. Nếu ổng không đồng ý thì sao?” Tôi trả lời liền, “Thôi đừng giả làm bộ hiền đi mày, đàn bà tụi mình mà cứ nhỏ nhẹ thủ thủ thì ông nào mà không chịu. Còn nếu ông cứ khăng khăng thì cứ để ông xã mi nhịn đói một tuần là ổng nghe ngay!”

Oanh lại nói, “Nếu để nhịn đói một tuần mà ổng cũng không đồng ý thì sao?”

Tôi ứng đối ngay, “Một tuần không được thì hai tuần. Nếu cần thì lâu hơn nữa có sao đâu!”

Oanh cười như nắc nẻ và chậm rãi hỏi tôi một câu cuối cùng, “Tao nghe nói có một số liên đoàn hướng đạo Việt Nam tại Hoa Kỳ sinh hoạt có chủ kiến - ý tao muốn nói ngả theo phe này phe kia - trong chính trị hoặc tôn giáo, và nghe nói còn có sự phân biệt giai tầng giàu nghèo xuất xứ vùng này vùng kia phải không?”

Tôi trả lời ngay không cần phải đắn đo, “Tưởng câu hỏi gì khó chứ chuyện này đã có sẵn trong nội qui và điều lệ: thứ nhất hướng đạo không có khuynh hướng chính trị đảng phái cũng

như tôn giáo. Mọi thành viên đều được đối xử bình đẳng trong khuôn khổ luật pháp của nước sở tại và theo đúng nội qui hướng đạo như đã đồng ý khi ký nhận tham gia. Có thể có một số liên đoàn khác đã không đi đúng định hướng nhưng đó chỉ là nhóm nhỏ, và nếu cứ tiếp tục như thế họ sẽ không tồn tại. Còn về phân biệt giai tầng thì ở đâu mà chẳng tránh khỏi. Tuy nhiên nó chỉ có thể tồn tại trong từng cá nhân hoặc nhóm thiểu số lạc hậu nhưng không và sẽ không bao giờ là tôn chỉ của Hướng Đạo ngay từ những ngày đầu thành lập trên toàn thế giới. Nhân đây tao cũng nhắc cho mày hiểu rằng ngoài việc giáo dục các em hướng đạo sinh biết trọng lẽ phải, vị tha bằng cách “mỗi ngày làm một việc thiện”, tổ chức hướng đạo còn rất quan trọng việc đào luyện óc tổ chức và khả năng chỉ huy cho các em. Theo qui định, các em sẽ được luân phiên làm trưởng nhóm, thường xuyên khuyến khích đặt câu hỏi và phát biểu ý kiến của mình không phân biệt đối xử. Cứ yên tâm đi Oanh, mày sẽ học hỏi rất nhiều từ kinh nghiệm sinh hoạt với các em và trao đổi kinh nghiệm làm cha làm mẹ với rất nhiều phụ huynh.”

Với câu trả lời cuối cùng đầy tính thuyết phục ấy, tôi cầm tay Oanh lắc mạnh và nói, “Tham gia với liên đoàn tụi tao đi. Vui lắm, sinh hoạt rất Việt Nam tính và sẽ gặp rất nhiều người “dedicate” thời gian và công sức cho con cái. Cứ thử tham gia đi nếu thấy không hợp thì thôi, đâu có gì bắt buộc. Mà tao biết chắc rằng mày sẽ thích! Còn nhớ hồi học phổ thông không? Hai đứa mình hợp “gu” lắm. Tao cam đoan hai vợ chồng mày sẽ

mang “heo quay” để tạ tào sau khi tham gia liên đoàn Trường Sơn này. Đương nhiên tổ chức đoàn thể nào mà chẳng có những điểm này còn chưa tốt, điều kia chưa hoàn thiện, nhưng trước tiên mình hãy tham gia rồi tìm cách làm cho nó tốt hơn chứ còn ngồi đó mà đợi cho nó “perfect” thì chẳng bao giờ làm được gì. Gặp lại mùa mừng nói chuyện lâu quá bây giờ tao phải đi mua đồ ăn cho xong rồi quay lại đón ba nó và hai đứa nhỏ kéo trẻ. Ngay mai Chủ Nhật ghé lại chỗ tao chơi tao đãi “bún bò chính gốc Mụ Rớt” rồi tha hồ nói chuyện thêm. Số cell phone mà y số mấy tao bấm để mà “store” vào luôn cho khỏi quên nhé. Đúng là thời buổi văn minh, cái gì cũng bỏ vào bộ nhớ rồi coi chừng quên lại vẫn quên! Tối nay gọi cho tao

để tao chỉ đường ngày mai mời cả gia đình mà lại chỗ tao chơi. Cũng gần đây thôi!”

Trước khi chia tay Oanh còn ngoảnh lại nói với tôi rằng, “Còn chuyện tham gia hưởng đạo đề từ từ tui tao bàn với nhau rồi báo cho mà y hay nhé!”

Hai đứa chia tay mà lòng tôi vẫn còn vang vọng cuộc nói chuyện với Oanh. Tôi không ngờ là mình lại có thể gắn bó với liên đoàn Hương Đạo Trường Sơn để mà có thể biện minh hùng hồn như thế. Chắc là trên đường về nhà Oanh cũng đang miên man với những suy nghĩ như tôi. Bầu trời hình như xanh trong hơn và không khí hình như ấm lên vì mặt trời đã bắt đầu đứng bóng nhưng nhất định một phần phải là cái ấm áp phát từ trong lòng: Tôi vừa gặp

lại một người bạn thân thuở thiếu thời sau nhiều năm vắng bóng và nhất là tôi vừa thành công thuyết phục thêm một gia đình mới tham gia vào phong trào hưởng đạo hết sức hữu ích này. Tôi chỉ mong đến công viên Gillespie thật nhanh để báo tin vui này đến “người bạn đời” của tôi và cũng nhân tiện xin lỗi anh vì trong lúc nói chuyện không có mặt anh ấy tôi và Oanh đã hơi hạ giá “cánh đàn ông một chút bằng cách hăm dọa để nhin đôi mặc dù tôi biết rằng ai lại nỡ đang tâm làm như thế bao giờ!” Tôi chắc ông xã tôi sẽ vui vẻ cười vì biết rằng chẳng qua tôi nói như thế chỉ để câu chuyện của tôi và Oanh thêm phần thân mật cũng như tăng thêm sức thuyết phục mà thôi.

Diệu Trâm

Có vui thật không em?

Giám khảo thử tài nấu ăn của các em.

Tội nghiệp trái bí sắp bị khoét

Lý Do

Một công nhân vô cơ bị đuổi việc bèn lên gặp giám đốc hỏi cho ra lẽ.

- Thưa giám đốc, tại sao tôi bị đuổi việc ?
- Anh bị đuổi vì lý do bệnh tật.
- Nhưng tôi không bị bệnh gì cả !
- Đúng! Nhưng mỗi lần thấy anh là tôi mắc bệnh.